

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 633
Warszawa, 11 kwietnia 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

**- o zmianie ustawy o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń
Społecznych.**

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Annę Bańkowską.

(-) Romuald Ajchler; (-) Leszek Aleksandrak; (-) Anna Bańkowska;
(-) Eugeniusz Czykwin; (-) Tomasz Garbowski; (-) Tadeusz Iwiński;
(-) Tomasz Kamiński; (-) Witold Klepacz; (-) Bożena Kotkowska;
(-) Wacław Martyniuk; (-) Krzysztof Matyjaszczyk; (-) Henryk Milcarz;
(-) Wojciech Olejniczak; (-) Artur Ostrowski; (-) Wojciech Pomajda;
(-) Tadeusz Tomaszewski.

USTAWA

z dnia 2008 r.

**o zmianie ustawy o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych**

Art. 1.

W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.98.162.1118 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 117. po ustępie 1 dodaje się ustęp 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, za który nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, stanowi kwota obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

„1b. Wykaz najniższego wynagrodzenia w poszczególnych latach ogłosi minister właściwy do spraw pracy i zabezpieczenia społecznego w drodze rozporządzenia”.

2) po art. 114. dodaje się art. 114 a. w brzmieniu:

„Art. 114 a. Emerytury i renty, przy obliczaniu których nie uwzględniono podstawy wymiaru składki, za okresy, w których nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, podlegają ponownemu przeliczeniu z uwzględnieniem art. 117 ust 1a.

Art. 2

Ustawa wchodzi w życie 1 czerwca 2008 r.

Uzasadnienie

Projekt zakłada nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie obliczania podstawy wymiaru świadczeń. Wnioskodawcy chcą, aby przy obliczaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, za który nie można przedłożyć odpowiednich dokumentów świadczących o wysokości wynagrodzenia, podstawę stanowiła kwota obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

Wielu ubezpieczonych, nie jest w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. Brak dokumentacji płacowej, umożliwiającej ustalenie lub przeliczenie wysokości emerytury lub renty zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1999 r. nowymi zasadami jest zmorą dużej grupy emerytów. Powoduje często przyjmowanie tzw. miejsc zerowych przy ustalaniu podstawy emerytury lub renty w zależności od roku przyznania świadczenia na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia. Uniemożliwia to również skorzystanie przez osoby pobierające świadczenia (z już wybranych lat) z możliwości wskazania podstawy emerytury lub renty z innych okresów ubezpieczenia z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia, wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Obywatele często podkreślają, że pomimo dołożenia wszelkich starań nie są w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. W obecnej regulacji prawnej ciężar dowodu wysokości uzyskiwanych zarobków obciąża wyłącznie ubezpieczonych, a brak dokumentacji płacowej z niektórych lat okresu ubezpieczenia, uniemożliwia organowi rentowemu podjęcie decyzji w sprawie ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty nawet wtedy, gdy udowodniony okres zatrudnienia miał miejsce w dawnym uspołecznionym zakładzie pracy i dotyczył pełnego etatu.

Sprawa ta była też wielokrotnie przedmiotem uwagi Rzecznika Praw Obywatelskich. Wskazał on m.in., że brak uregulowania wskazującego na podstawę wymiaru, choćby w wysokości najniższego wynagrodzenia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za okresy ubezpieczenia, w których nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z uwagi na brak dokumentacji

potwierdzającej osiągnięte wynagrodzenie powoduje, że taki stan prawny pozostaje w sprzeczności z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami sprawiedliwości społecznej, a także z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspólnie z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych zajęło w lipcu 1999 r. następujące wspólne stanowisko w sprawie dokumentacji płacowej:

1) Podstawowym dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę na druku ZUS Rp 7 lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w danym okresie wynagrodzeniu.

2) Ustalenia podstawy wymiaru świadczenia (kapitału początkowego) można dokonać również na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, zawierającej odpowiednie wpisy o okresach zatrudnienia i osiągniętych w tych okresach wynagrodzeniach. Legitymacja ubezpieczeniowa powinna przy tym zawierać wszystkie wymagane dane, także pieczęć imienną osoby podpisanej na tym dokumencie. Istnieje jednak możliwość przyjęcia legitymacji choćby nie odpowiadała wymaganym warunkom, jeżeli nie ma wątpliwości co do autentyczności dokonanych wpisów, a pracownik nie może w inny sposób potwierdzić wysokości osiągniętych zarobków z okresu swojego zatrudnienia.

3) W przypadku braku w zakładzie pracy dokumentacji płacowej, oraz braku wpisu o zarobkach w legitymacji ubezpieczeniowej - dopuszcza się wystawianie zaświadczenia o zarobkach na druku HUS Rp 7 na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. na podstawie akt osobowych pracownika, a więc na podstawie umów o pracę, pism o powołaniu, mianowaniu oraz innych pism określających wynagrodzenie pracownika, których okres przechowywania wynosi 50 lat od zakończenia pracy przez pracownika.

4) Dopuszcza się ustalanie przez zakład pracy wynagrodzenia określonego w dokumentacji osobowej stawką godzinową, pod warunkiem, że w aktach osobowych pracownika zachowały się dane dotyczące ilości fizycznie przepracowanych godzin w danym okresie (dziennie, tygodniowo, miesięcznie).

Jednak osoby, które - nie ze swojej winy - nie mogą udokumentować wysokości zarobków osiągniętych w okresie pracy zawodowej nie mają ustalonej podstawy wymiaru emerytury i rent, bądź przy ustalaniu podstawy wymiaru miały tzw. „miejsca zerowe”. Jest to dla nich krzywdzące i wywołuje uzasadnione wątpliwości.

Przed wprowadzeniem reformy emerytalnej zasady przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracowników nie były regulowane przepisami emerytalno-rentowymi. Być może twórcy reformy nie zdawali sobie sprawy ze skali mogących wystąpić problemów z dokumentowaniem zarobków. Zdaniem wnioskodawców, nadszedł najwyższy czas, aby zlikwidować tę niesprawiedliwość.

Przyjęcie jako podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne - za okres pracy, w którym nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne - kwoty obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę jest rozwiązaniem minimum. Biorąc pod uwagę fakt, że żaden zatrudniony nie mógł zarabiać mniej niż wynosiła kwota najniższego wynagrodzenia za pracę jest to rozwiązanie racjonalne.

Dla realizacji przepisów przedkładanej nowelizacji konieczne będzie wydanie, przez ministra właściwego do spraw pracy i zabezpieczenia społecznego, rozporządzenia, zawierającego wykaz najniższego wynagrodzenia w poszczególnych latach.

Wnioskodawcy proponują, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 czerwca 2008 r.

Przedłożony projekt spowoduje dodatkowe obciążenia finansowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w licznej korespondencji kierowanej w tej sprawie - oceniał skutki finansowe proponowanych rozwiązań na około 300 mln zł rocznie.

W stosunku do przedłożonego projektu ustawy nie przeprowadzono konsultacji społecznych.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Uzasadnienie

Projekt zakłada nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie obliczania podstawy wymiaru świadczeń. Wnioskodawcy chcą, aby przy obliczaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, za który nie można przedłożyć odpowiednich dokumentów świadczących o wysokości wynagrodzenia, podstawę stanowiła kwota obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

Wielu ubezpieczonych, nie jest w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. Brak dokumentacji płacowej, umożliwiającej ustalenie lub przeliczenie wysokości emerytury lub renty zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1999 r. nowymi zasadami jest zmorą dużej grupy emerytów. Powoduje często przyjmowanie tzw. miejsc zerowych przy ustalaniu podstawy emerytury lub renty w zależności od roku przyznania świadczenia na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia. Uniemożliwia to również skorzystanie przez osoby pobierające świadczenia (z już wybranych lat) z możliwości wskazania podstawy emerytury lub renty z innych okresów ubezpieczenia z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia, wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Obywatele często podkreślają, że pomimo dołożenia wszelkich starań nie są w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. W obecnej regulacji prawnej ciężar dowodu wysokości uzyskiwanych zarobków obciąża wyłącznie ubezpieczonych, a brak dokumentacji płacowej z niektórych lat okresu ubezpieczenia, uniemożliwia organowi rentowemu podjęcie decyzji w sprawie ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty nawet wtedy, gdy udowodniony okres zatrudnienia miał miejsce w dawnym uspołecznionym zakładzie pracy i dotyczył pełnego etatu.

Sprawa ta była też wielokrotnie przedmiotem uwagi Rzecznika Praw Obywatelskich. Wskazał on m.in., że brak uregulowania wskazującego na podstawę wymiaru, choćby w wysokości najniższego wynagrodzenia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za okresy ubezpieczenia, w których nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej osiągnięte wynagrodzenie powoduje, że taki stan prawny pozostaje w sprzeczności z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami

sprawiedliwości społecznej, a także z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspólnie z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych zajęło w lipcu 1999 r. następujące wspólne stanowisko w sprawie dokumentacji płacowej:

1) Podstawowym dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę na druku ZUS Rp 7 lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w danym okresie wynagrodzeniu.

2) Ustalenia podstawy wymiaru świadczenia (kapitału początkowego) można dokonać również na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, zawierającej odpowiednie wpisy o okresach zatrudnienia i osiągniętych w tych okresach wynagrodzeniach. Legitymacja ubezpieczeniowa powinna przy tym zawierać wszystkie wymagane dane, także pieczętę imienną osoby podpisanej na tym dokumencie. Istnieje jednak możliwość przyjęcia legitymacji choćby nie odpowiadała wymaganym warunkom, jeżeli nie ma wątpliwości co do autentyczności dokonanych wpisów, a pracownik nie może w inny sposób potwierdzić wysokości osiągniętych zarobków z okresu swojego zatrudnienia.

3) W przypadku braku w zakładzie pracy dokumentacji płacowej, oraz braku wpisu o zarobkach w legitymacji ubezpieczeniowej - dopuszcza się wystawianie zaświadczenia o zarobkach na druku HUS Rp 7 na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. na podstawie akt osobowych pracownika, a więc na podstawie umów o pracę, pism o powołaniu, mianowaniu oraz innych pism określających wynagrodzenie pracownika, których okres przechowywania wynosi 50 lat od zakończenia pracy przez pracownika.

4) Dopuszcza się ustalanie przez zakład pracy wynagrodzenia określonego w dokumentacji osobowej stawką godzinową, pod warunkiem, że w aktach osobowych pracownika zachowały się dane dotyczące ilości fizycznie przepracowanych godzin w danym okresie (dziennie, tygodniowo, miesięcznie).

Jednak osoby, które - nie ze swojej winy - nie mogą udokumentować wysokości zarobków osiągniętych w okresie pracy zawodowej nie mają ustalonej podstawy wymiaru emerytury i rent, bądź przy ustalaniu podstawy wymiaru miały tzw. „miejsca zerowe”. Jest to dla nich krzywdzące i wywołuje uzasadnione wątpliwości.

Przed wprowadzeniem reformy emerytalnej zasady przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracowników nie były regulowane

przepisami emerytalno-rentowymi. Być może twórcy reformy nie zdawali sobie sprawy ze skali mogących wystąpić problemów z dokumentowaniem zarobków. Zdaniem wnioskodawców, nadszedł najwyższy czas, aby zlikwidować tę niesprawiedliwość.

Przyjęcie jako podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne - za okres pracy, w którym nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne - kwoty obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę jest rozwiązaniem minimum. Biorąc pod uwagę fakt, że żaden zatrudniony nie mógł zarabiać mniej niż wynosiła kwota najniższego wynagrodzenia za pracę jest to rozwiązanie racjonalne.

Dla realizacji przepisów przedkładanej nowelizacji konieczne będzie wydanie, przez ministra właściwego do spraw pracy i zabezpieczenia społecznego, rozporządzenia, zawierającego wykaz najniższego wynagrodzenia w poszczególnych latach.

Wnioskodawcy proponują, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 czerwca 2008 r.

Przedłożony projekt spowoduje dodatkowe obciążenia finansowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w licznej korespondencji kierowanej w tej sprawie - oceniał skutki finansowe proponowanych rozwiązań na około 300 mln zł rocznie. Koszty te proponujemy pokryć ze zwiększonych wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. Z informacji przekazywanych przez ministerstwo finansów wynika, że po pierwszym kwartale br. z tytułu podatku od osób fizycznych do budżetu państwa wpłynęło o 3,2 mld zł więcej niż pierwotnie planowano.

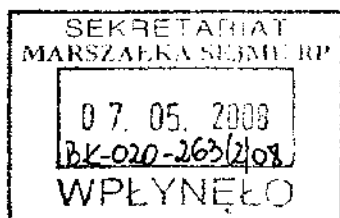
Należy również zwrócić uwagę, że od dochodów emerytów, których nie można obecnie udokumentować były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne, a zatem przez szereg ostatnich lat i dziś - z racji naliczania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych tzw. lat zerowych - mamy do czynienia ze znacznymi oszczędnościami w wypłacie świadczeń. Tym bardziej, że w większości przypadków były to - z pewnością - składki opłacane od zarobków większych niż minimalne.

W stosunku do przedłożonego projektu ustawy nie przeprowadzono konsultacji społecznych.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Posel na Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Anna BANKOWSKA

Warszawa, 7 maja 2008 r.

Pan
Bronisław KOMOROWSKI
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo, w sprawie uzupełnienia uzasadnienia do złożonego w Lasce Marszałkowskiej, w dniu 11 kwietnia 2008 r., poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w załączeniu przesyłam uzupełnione uzasadnienie.

Z poważaniem

Uzasadnienie

Projekt zakłada nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie obliczania podstawy wymiaru świadczeń. Wnioskodawcy chcą, aby przy obliczaniu podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, za który nie można przedłożyć odpowiednich dokumentów świadczących o wysokości wynagrodzenia, podstawę stanowiła kwota obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy.

Wielu ubezpieczonych, nie jest w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. Brak dokumentacji płacowej, umożliwiającej ustalenie lub przeliczenie wysokości emerytury lub renty zgodnie z obowiązującymi od dnia 1 stycznia 1999 r. nowymi zasadami jest zmartwieniem dużej grupy emerytów. Powoduje często przyjmowanie tzw. miejsc zerowych przy ustalaniu podstawy emerytury lub renty w zależności od roku przyznania świadczenia na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia. Uniemożliwia to również skorzystanie przez osoby pobierające świadczenia (z już wybranych lat) z możliwości wskazania podstawy emerytury lub renty z innych okresów ubezpieczenia z 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o przyznanie świadczenia, wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Obywatele często podkreślają, że pomimo dołożenia wszelkich starań nie są w stanie przedłożyć brakującej dokumentacji i z tego tytułu są pozbawieni możliwości uzyskania wyższego świadczenia. W obecnej regulacji prawnej ciężar dowodu wysokości uzyskiwanych zarobków obciąża wyłącznie ubezpieczonych, a brak dokumentacji płacowej z niektórych lat okresu ubezpieczenia, uniemożliwia organowi rentowemu podjęcie decyzji w sprawie ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty nawet wtedy, gdy udowodniony okres zatrudnienia miał miejsce w dawnym uspołecznionym zakładzie pracy i dotyczył pełnego etatu.

Sprawa ta była też wielokrotnie przedmiotem uwagi Rzecznika Praw Obywatelskich. Wskazał on m.in., że brak uregulowania wskazującego na podstawę wymiaru, choćby w wysokości najniższego wynagrodzenia w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy za okresy ubezpieczenia, w których nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z uwagi na brak dokumentacji potwierdzającej osiągnięte wynagrodzenie powoduje, że taki stan prawny pozostaje w sprzeczności z wynikającymi z art. 2 Konstytucji zasadami

sprawiedliwości społecznej, a także z zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wspólnie z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych zajęło w lipcu 1999 r. następujące wspólne stanowisko w sprawie dokumentacji płacowej:

1) Podstawowym dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz dla potrzeb ustalenia kapitału początkowego jest zaświadczenie wystawione przez pracodawcę na druku ZUS Rp 7 lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy o okresach zatrudnienia i osiąganym w danym okresie wynagrodzeniu.

2) Ustalenia podstawy wymiaru świadczenia (kapitału początkowego) można dokonać również na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej, zawierającej odpowiednie wpisy o okresach zatrudnienia i osiągniętych w tych okresach wynagrodzeniach. Legitymacja ubezpieczeniowa powinna przy tym zawierać wszystkie wymagane dane, także pieczętę imienną osoby podpisanej na tym dokumencie. Istnieje jednak możliwość przyjęcia legitymacji choćby nie odpowiadała wymagany warunkom, jeżeli nie ma wątpliwości co do autentyczności dokonanych wpisów, a pracownik nie może w inny sposób potwierdzić wysokości osiągniętych zarobków z okresu swojego zatrudnienia.

3) W przypadku braku w zakładzie pracy dokumentacji płacowej, oraz braku wpisu o zarobkach w legitymacji ubezpieczeniowej - dopuszcza się wystawianie zaświadczenia o zarobkach na druku HUS Rp 7 na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. na podstawie akt osobowych pracownika, a więc na podstawie umów o pracę, pism o powołaniu, mianowaniu oraz innych pism określających wynagrodzenie pracownika, których okres przechowywania wynosi 50 lat od zakończenia pracy przez pracownika.

4) Dopuszcza się ustalanie przez zakład pracy wynagrodzenia określonego w dokumentacji osobowej stawką godzinową, pod warunkiem, że w aktach osobowych pracownika zachowały się dane dotyczące ilości fizycznie przepracowanych godzin w danym okresie (dziennie, tygodniowo, miesięcznie).

Jednak osoby, które - nie ze swojej winy - nie mogą udokumentować wysokości zarobków osiągniętych w okresie pracy zawodowej nie mają ustalonej podstawy wymiaru emerytury i rent, bądź przy ustalaniu podstawy wymiaru miały tzw. „miejsca zerowe”. Jest to dla nich krzywdzące i wywołuje uzasadnione wątpliwości.

Przed wprowadzeniem reformy emerytalnej zasady przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej pracowników nie były regulowane

przepisami emerytalno-rentowymi. Być może twórcy reformy nie zdawali sobie sprawy ze skali mogących wystąpić problemów z dokumentowaniem zarobków. Zdaniem wnioskodawców, nadszedł najwyższy czas, aby zlikwidować tę niesprawiedliwość.

Przyjęcie jako podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne - za okres pracy, w którym nie można wskazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne - kwoty obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę jest rozwiązaniem minimum. Biorąc pod uwagę fakt, że żaden zatrudniony nie mógł zarabiać mniej niż wynosiła kwota najniższego wynagrodzenia za pracę jest to rozwiązanie racjonalne.

Dla realizacji przepisów przedkładanej nowelizacji konieczne będzie wydanie, przez ministra właściwego do spraw pracy i zabezpieczenia społecznego, rozporządzenia, zawierającego wykaz najniższego wynagrodzenia w poszczególnych latach.

Wnioskodawcy proponują, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 czerwca 2008 r.

Przedłożony projekt spowoduje dodatkowe obciążenia finansowe. Zakład Ubezpieczeń Społecznych – w licznej korespondencji kierowanej w tej sprawie – oceniał skutki finansowe proponowanych rozwiązań na około 300 mln zł rocznie. Koszty te proponujemy pokryć ze zwiększonych wpływów z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. Z informacji przekazywanych przez ministerstwo finansów wynika, że po pierwszym kwartale br. z tytułu podatku od osób fizycznych do budżetu państwa wpłynęło o 3,2 mld zł więcej niż pierwotnie planowano.

Należy również zwrócić uwagę, że od dochodów emerytów, których nie można obecnie udokumentować były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne, a zatem przez szereg ostatnich lat i dziś – z racji naliczania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych tzw. lat zerowych – mamy do czynienia ze znacznymi oszczędnościami w wypłacie świadczeń. Tym bardziej, że w większości przypadków były to - z pewnością - składki opłacane od zarobków większych niż minimalne.

W stosunku do przedłożonego projektu ustawy nie przeprowadzono konsultacji społecznych.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

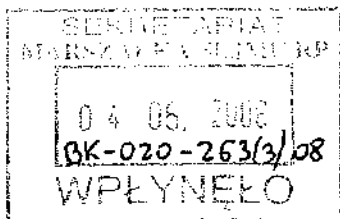

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia³⁰...maja 2008 r.

Jolanta Fedak

DUS-07-229-MJ/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu RP

W związku z przekazaniem przez Pana Sławomira Nowaka - Sekretarza Stanu i Szefa Gabinetu Politycznego Prezesa Rady Ministrów poselskim *projektem ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*, uprzejmie informuję, że zaproponowana w nim zmiana przepisów zasługuje na rozważenie, ponieważ spowoduje rozwiązanie ważnego społecznie problemu osób, które nie są w stanie udowodnić wysokości przychodu w okresie zatrudnienia wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty.

Zgodnie z przepisami art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zmian.) za podstawę wymiaru świadczenia wnioskodawca może wskazać przeciętną podstawę wymiaru składki w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, przypadających w 20 – leciu poprzedzającym rok, w którym zgłosił wniosek o emeryturę lub rentę albo przeciętną podstawę wymiaru składki w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu pracy podlegającej ubezpieczeniu.

Wprowadzając - jako podstawową - zasadę ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty w oparciu o wynagrodzenie z kolejnych 10 lat przypadających w ostatnim 20-leciu, wzięto pod uwagę ograniczone możliwości dokumentowania zarobków sprzed 1980 r. Do końca 1990 r. zakłady pracy nie były bowiem zobowiązane do przechowywania dokumentacji płacowej dłużej niż 12 lat. Dopiero od 1 stycznia 1991 r.

rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1991r. w sprawie zasad prowadzenia rachunkowości (Dz. U. Nr 10, poz. 35) wprowadzono przepis, że okres przechowywania dokumentów płacowych, na podstawie których można ustalić podstawę wymiaru emerytury lub renty, jest uzależniony od przepisów emerytalno-rentowych, określających zasady ustalania podstawy wymiaru świadczeń. Od tego czasu, archiwa państwowe nie wydają zezwolenia na likwidację dokumentacji płacowej zakładów pracy przed upływem 50-letniego okresu przechowywania.

Obecnie obowiązek przechowywania przez pracodawcę dokumentacji płacowej przez 50 lat od dnia zakończenia pracy przez ubezpieczonego jest zapisany w art. 125 a ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Tak więc ustalenie podstawy wymiaru emerytury i renty z 10 kolejnych lat wybranych z ostatnich 20 lat latych przypadających po 1979 r. stwarza wnioskodawcom najmniej problemów. Dla większości osób ten przepis jest korzystny także dlatego, że zazwyczaj zarobki rosną wraz ze zdobywaniem doświadczenia zawodowego.

Trudności z udokumentowaniem zarobków sygnalizują przede wszystkim te osoby, które chciałyby skorzystać z możliwości przyjęcia za podstawę wymiaru emerytury, renty lub kapitału początkowego, przeciętnej podstawy wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych dowolnie wybranych z całego okresu pracy podlegającej ubezpieczeniom społecznym, a więc również z okresu przypadającego przed 1980 r.

Pragnę wyjaśnić, że wprowadzając ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nowy przepis stanowiący, że podstawą wymiaru emerytury i renty może być przeciętna podstawa wymiaru składki w okresie 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, zdawano sobie sprawę, że – niestety - nie wszyscy zainteresowani będą mogli skorzystać z prawa wyboru zarobków z całego okresu ubezpieczenia.

Skorzystanie z tego prawa uzależnione jest bowiem od dostępu do dokumentacji płacowej zakładu pracy, co może być nierealne zważywszy, że do końca 1990 r. zakłady pracy nie były zobowiązane do przechowywania dokumentacji płacowej sprzed 1980r. przez okres dłuższy niż 12 lat.

Fakt, że pracodawcy mogli niszczyć dokumentację płacową nie oznacza jednak, że wszyscy z tego prawa skorzystali. Z informacji, jakie w czasie projektowania przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych napływały do resoru pracy bezpośrednio od emerytów i rencistów wnioskujących o umożliwienie im wskazania do podstawy wymiaru świadczenia podstawy wymiaru składek z lat przypadających przed

1980r. wynikało, że wielu pracodawców dysponuje pełną dokumentacją płacową, umożliwiającą wystawienie zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia stanowiącego podstawę składek przed 1980 r. Ponadto wielu ubezpieczonych posiada legitymacje ubezpieczeniowe zawierające adnotacje o kwotach zarobków w poszczególnych latach zatrudnienia.

Dlatego zdecydowano się na wprowadzenie przepisu umożliwiającego obliczenie podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat, dowolnie wybranych z całego okresu ubezpieczenia, mimo świadomości, że zapewne nie wszyscy zainteresowani będą mogli z niego skorzystać. Uznano, że nie można pozbawiać szansy uzyskania wyższego świadczenia te osoby, które są w stanie przedłożyć w organie rentowym stosowne zaświadczenia.

Mając na uwadze trudności w dokumentowaniu zarobków dopuszczono możliwość wystawiania zaświadczeń na podstawie wiarygodnej dokumentacji zastępczej. Jeżeli zatem pracownik nie ma kwot rocznych wynagrodzeń wpisanych do legitymacji ubezpieczeniowej a zakład pracy zlikwidował dokumentację płacową po 12-letnim okresie przechowywania, to zaświadczenie o wynagrodzeniu pracodawca może wydać na podstawie dokumentacji zastępczej, tj. zachowanych akt osobowych w oparciu o dane zawarte np. w umowie o pracę, pismach o powołaniu, mianowaniu oraz w innych pismach, określających wynagrodzenie danej osoby. Dopuszczenie możliwości dokumentowania zarobków na podstawie wiarygodnej dokumentacji zastępczej stanowi optymalne rozwiązanie problemu osób, które nie są w stanie przedłożyć zaświadczenia wystawionego przez pracodawcę na podstawie dokumentacji płacowej.

Trudności w dokumentowaniu zarobków często są też spowodowane likwidacją zakładu pracy. Osoba, której pracodawca już nie istnieje nie jest jednak pozbawiona szans na dotarcie do dokumentacji pozwalającej na udowodnienie wysokości zarobków, o ile jednak taka dokumentacja istnieje. Aby ułatwić ubezpieczonym poszukiwanie dokumentacji płacowo-osobowej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych opracował „Wykaz zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy”, który zawiera wciąż aktualizowany alfabetyczny spis zakładów, ze wskazaniem obecnego miejsca przechowywania dokumentacji płacowo-osobowej byłych pracowników. Jest on dostępny w każdym organie rentowym i na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Przyjęty tryb postępowania stanowi duże ułatwienie dla osób, które mają trudności w uzyskaniu zaświadczenia o wysokości swoich zarobków. Po pierwsze osoby te mogą liczyć na pomoc ZUS-u w uzyskaniu informacji, gdzie są przechowywane dokumenty

płacowo-osobowe zlikwidowanych zakładów pracy. Ponadto mogą przedłożyć zaświadczenie wystawione na podstawie dokumentacji osobowej, a jeśli pracodawca już nie istnieje, mogą taką dokumentację złożyć bezpośrednio w organie rentowym, który na jej podstawie sam ustali wysokość wynagrodzenia. Dopuszczalne jest też dochodzenie wysokości wynagrodzenia dla celów emerytalno-rentowych w postępowaniu przed sądem, na skutek wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego.

Dotychczas – pomimo sygnalizowania takiej potrzeby przez ubezpieczonych jak również przez Rzecznika Praw Obywatelskich - nie podjęto próby rozwiązania problemu osób, które mają dowody, że w danym okresie pozostawały w stosunku pracy, a tym samym niewątpliwie podlegały ubezpieczeniu społecznemu, natomiast nie są w stanie przedłożyć jakichkolwiek dokumentów, na podstawie których możliwe byłoby ustalenie wysokości przychodów stanowiących podstawę wymiaru składek w tym okresie. Nie zdecydowano się na wprowadzenie takich regulacji, ponieważ nie pozwalała na to kondycja finansowa państwa, jak i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sądzę, że obecnie warto podjąć te kwestie i rozważyć proponowaną w poselskim projekcie zmianę przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, polegającą na wprowadzeniu najniższego wynagrodzenia jako zastępczej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za takie lata udowodnionego okresu zatrudnienia, za które zainteresowany nie jest w stanie przedłożyć dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia. Jest to wskazane tym bardziej, że opinię w tej sprawie wyraził także Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 kwietnia 2008 r., sygn. akt SK 96/06, w którym orzekł, że art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 65 ust. 2 Konstytucji.

W końcowej części uzasadnienia ww. wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że „dostrzega praktyczne problemy z realizacją prawa do emerytury, związane z niedostosowaniem przepisów ustawy emerytalnej do przepisów o przechowywaniu dokumentacji płacowej. Fakt ten, podnoszony (...) w kontekście zasady zaufania obywateli do państwa, nie spowodował wprawdzie orzeczenia o niekonstytucyjności art. 15 ust. 1 ustawy emerytalnej, ale niewątpliwie stanowi duży problem społeczny. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego dla pełniejszej realizacji konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego bardzo pożądanym byłoby uregulowanie tej kwestii. Jednym z możliwych rozwiązań jest postulowane przez Rzecznika Praw Obywatelskich domniemanie, że w wypadku osób, które mogą udokumentować fakt zatrudnienia, ale mają problemy

z udowodnieniem wysokości wynagrodzenia, należy przyjmować, że kształtowało się ono – przynajmniej od 1956 r. – na poziomie płacy minimalnej. Rola Trybunału Konstytucyjnego w tym względzie może – z powodów formalnych – ograniczyć się wyłącznie do zasygnalizowania tej możliwości. Uznanie konieczności dokonania zmian legislacyjnych, jak i ewentualny wybór odpowiednich środków rozwiązania omawianego problemu, należy wyłącznie do prawodawcy.”

Wobec powyższego zasadne wydaje się rozważenie propozycji przedstawionej w poselskim projekcie ustawy, aby podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za okres pracy, za który nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, stanowiła kwota obowiązującego w tym okresie najniższego wynagrodzenia za pracę, proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy. Racjonalna jest też propozycja, aby umożliwić ponowne przeliczenie tych emerytur i rent, przy których obliczaniu przyjęto przychód w kwocie 0 zł za te okresy zatrudnienia, za które nie przedłożono zaświadczenia o wysokości faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Sądzę jednak, że właściwe byłoby przyjęcie zasady, że przeliczenie odbywa się na wniosek emerytów i rencistów oraz, że proponowane nowe przepisy stosuje się również do kapitału początkowego. Konieczne byłoby też określenie, od jakiego dnia przysługuje prawo do świadczenia w przeliczonej wysokości.

Uprzejmie informuję, że przedstawione w uzasadnieniu projektu skutki finansowe oszacowane na kwotę około 300 mln zł rocznie są znacznie niższe od przewidywanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Według obliczeń przeprowadzonych przez ZUS, szacunkowe skutki finansowe wprowadzenia regulacji polegającej na tym, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, w przypadku, gdy nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek (tzn. za tzw. *miejsca zerowe*), stanowiłaby kwota odpowiadająca w tym okresie najniższemu wynagrodzeniu, przedstawiają się następująco:

- A. Uzupełnienie dotyczyłoby sytuacji ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty z kolejnych 3 do 10 lat w zależności od roku przyznania.

Założenia:

1. Z racji wcześniejszych przepisów, to rozwiązanie mogłoby dotyczyć potencjalnie tych osób, którym przyznano emeryturę lub rentę począwszy od 1990 r.

2. Przyjęto, że około 0,6 mln osób pobierających emerytury i renty ma tzw. *miejsca zerowe* w podstawie wymiaru oraz, że wynoszą one średnio 1,5 roku.

Przyjęto też, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytur i rent tych osób, „*miejsca zerowe*” zastąpione będą przez 37% przeciętnego wynagrodzenia. Wynika to z faktu, że tyle wynosi średni stosunek najniższego minimalnego wynagrodzenia do przeciętnego wynagrodzenia w latach 1990-2007. Przyjęto również, że zastąpienie to spowoduje średni wzrost podstawy wymiaru świadczeń tych osób o około 8,1%, oraz że obecnie średni wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tych osób wynosi 100%.

3. Przyjęto, że 3 tys. osób spośród tych, które nie mają ustalonej podstawy wymiaru (z powodu braku dokumentów płacowych) uzyskałoby wyższe świadczenie (obecnie osoby te pobierają emerytury i renty w najniższej wysokości).

Uwzględniając powyższe oszacowano, że proponowane zmiany spowodowałyby w warunkach finansowych 2008 r., w skali 12 miesięcy wzrost wydatków FUS o 454 mln zł.

- B. Uzupełnienie dotyczyłoby nieudokumentowania zarobku przy ustalaniu podstawy wymiaru z 20 dowolnie wybranych lat z całego okresu ubezpieczenia. Trudno oszacować liczbę osób, które skorzystałyby z takiego rozwiązania. Natomiast każde 100 tys. osób, które zgłosiłyby wniosek o przeliczenie emerytury lub renty, przy założeniu, że uzupełnienie dotyczyłoby średnio 2 lat, spowodowałoby wzrost wydatków na emerytury i renty z FUS w skali 12 miesięcy 2008 r. o 33 mln zł.

Z kalkulacji przeprowadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wynika zatem, że łączny przewidywany wzrost wydatków związanych z wprowadzeniem proponowanych rozwiązań wyniósłby około 487 mln zł w skali 12 miesięcy 2008 r.

Przygotowany przez posłów projekt ustawy zawiera regulacje oczekiwane przez emerytów i rencistów. Wymagałby on jednak bardzo starannego rozpatrzenia, ponieważ wejście w życie tych regulacji spowodowałoby dodatkowe obciążenia dla Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

MINISTER

Jolanta Fedak

OGÓLNOPOLSKIE POROZUMIENIE
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
Wiceprzewodnicząca
Wiesława Taranowska

Warszawa 13.05.2008 r.

OPZZ-Z2/WT/752/08/AS

Pan

Lech Czapla

Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00-902 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z dnia 25 kwietnia 2008 r. l.dz. PS-110/08 w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, że Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych w pełni popiera rozwiązania zawarte w nadesłanym projekcie.

Proponowane rozwiązania w zakresie wliczania do podstawy wymiaru składek dla osób, które udowodniły okres zatrudnienia lecz nie ze swojej winy nie są w stanie udokumentować wysokości osiągniętych zarobków, wynagrodzenia obliczanego od obowiązującego w okresie tego zatrudnienia najniższego wynagrodzenia są godne poparcia.

Jest bowiem oczywiste, że w okresie zatrudnienia pracownik musi otrzymywać wynagrodzenie w kwocie nie niższej niż wynikające z obowiązujących przepisów. Projekt ustawy spowoduje liberalizację obowiązujących przepisów i wpłynie na podniesienie wysokości świadczeń osób, które nie są w stanie przedłożyć dokumentacji finansowej.

Z poważaniem

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 21.05.08

Warszawa, dnia 15 maja 2008 r.

NL. 0220-40/08

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 16-05-2008

Pan
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z otrzymanym do opinii, przy piśmie z dnia 25 kwietnia br., znak: PS-110/08, poselskim projektem ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, że z punktu widzenia wykonawcy, zgłaszam następujące uwagi.

1. Proponowana regulacja, dotycząca ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty dla osób, które nie zdołały wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, powinna zostać – jak się wydaje – wprowadzona do Działu I, Rozdział 4 „Podstawa wymiaru emerytur i rent”.
2. W świetle art. 117 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest jasne, do jakich okresów proponowana regulacja będzie miała zastosowanie - do wszystkich, czy tylko do tych przypadających przed 31 grudnia 1998 r. W celu uniknięcia sporów przy stosowaniu tego przepisu wymaga to doprecyzowania.
3. Z uzasadnienia projektu wynika, że możliwość uwzględnienia przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty najniższego wynagrodzenia za pracę w okresie, z którego nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, będzie dotyczyła jedynie osób wykonujących pracę w ramach stosunku pracy. W celu uniknięcia sporów konieczne jest odpowiednie doprecyzowanie proponowanych przepisów.
4. Z uzasadnienia projektu wynika, że kwota najniższego wynagrodzenia ma być uwzględniana wyłącznie dla celów ustalania wysokości świadczenia. W projekcie natomiast określa się co stanowi „podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne”. Należy zauważyć, że to, jakie kwoty stanowiły podstawę wymiaru w danym okresie, od której płatnik był zobowiązany obliczać i opłacać składki na ubezpieczenie, stanowiły odrębne przepisy. Wydaje się, że bardziej jednoznaczny byłby zapis wyraźnie określający jakie kwoty uwzględnia się przy ustalaniu wysokości świadczeń w przypadku braku możliwości wykazania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Ponadto należy zauważyć, że w ustawie nie określono co oznacza określenie „faktyczna podstawa wymiaru składki”.
5. Z proponowanego art. 117 ust. 1a ustawy nie wynika w sposób jednoznaczny, że przepis ten nie dotyczy sytuacji, gdy za okres ubezpieczenia za granicą, o którym mowa w art. 8

ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce. W celu doprecyzowania proponujemy wskazać, że przepis ten stosuje się z zastrzeżeniem art. 18 ustawy.

6. Projektowany art. 114a ustawy nie precyzuje, czy ponowne przeliczenie emerytur i rent – przy obliczaniu których nie uwzględniono podstawy wymiaru składki za okresy pracy, w których nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składki – następować miałyby na wniosek osoby zainteresowanej, czy też z urzędu. Wydaje się uzasadnione wprowadzenie regulacji umożliwiającej dokonywanie takiego przeliczenia na wniosek osoby zainteresowanej.
Należy podkreślić, że nie jest możliwe przeprowadzenie weryfikacji z urzędu wszystkich emerytur i rent, przy obliczaniu których nie uwzględniono podstawy wymiaru składki za okresy, za które nie można wykazać faktycznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Obowiązek taki oznaczałby konieczność przeglądania akt rentowych wszystkich aktualnych świadczeniobiorców w celu stwierdzenia, czy w ich przypadku nie zachodzą przesłanki do dokonania przeliczenia świadczenia w myśl nowych zasad. Z uwagi na liczbę świadczeniobiorców (ok. 7,5 mln. osób) przeprowadzenie takiej weryfikacji z urzędu spowodowałoby niemożność realizacji bieżących zadań ZUS.
7. Z uwagi na konieczność dostosowania systemu informatycznego ZUS do proponowanych regulacji, zaproponowany termin wejścia w życie projektowanej ustawy nie jest wykonalny.
8. Załączone w uzasadnieniu skutki finansowe były oszacowane w 2004 r. i dotyczyły propozycji według której „miejsca zerowe” zastępowane były przez 30 % przeciętnego wynagrodzenia. Należy podkreślić, że w 2007 r. minimalne wynagrodzenie stanowiło około 35 % przeciętnego wynagrodzenia.
9. Przedłożony projekt spowoduje zwiększenie wydatków na emerytury i renty, jak również kosztów ZUS związanych z ustaleniem nowych wysokości świadczeń od 1 czerwca 2008 r. Do ich pokrycia niezbędne będzie przyznanie dla FUS w 2008 r. dodatkowych środków z budżetu państwa w formie dotacji, ponieważ plan finansowy FUS w 2008 r. nie uwzględniał wydatków na ten cel.

Z poważaniem

ZUS Prezesa Zakładu
CZŁONEK ZARZĄDU

Małgorzata Szczur

Komisja Krajowa
80-855 Gdańsk, ul. Wały Piastowskie 24
tel. 58/ 308-4480, 58/ 308-4311 fax /58 308-4219
sekprez@solidarnosc.org.pl

BPS/55/06/08

Gdańsk, dnia 04.06.2008 r.

Opinia

do poselskiego projektu *ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych*

Z upoważnienia Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Biuro Polityki Społecznej pozytywnie opiniuje poselski projekt *ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych* (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Anna Bańkowska). Projekt dotyczy obliczania podstawy wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne za okres pracy, za który nie można przedłożyć odpowiednich dokumentów świadczących o wysokości wynagrodzenia.

Z poważaniem

(-) Zbigniew Kruszyński
Członek Prezydium KK
NSZZ „Solidarność”

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 04-06-2008

FORUM ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Bydgoszcz, 02 czerwca 2008 r.

L. Dz. FZZ IV/450/02/06/08

Sz.P.
Lech Czapla
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Dotyczy: poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (nr pismo PS-110/08)

Forum Związków Zawodowych nie wnosi uwag do przekazanego poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z poważaniem

Andrzej Krawczyk
Forum Związków Zawodowych
ul. Wolności 10, Bydgoszcz

